

Sananselitystä

Sananselityksissä käsitellään kirkkovuoden kunkin pyhäpäivän yhtä evankeliumikirjan tekstiä. Selitykset on tarkoitettu sekä sanankuulijoille että sananjulistajien avuksi. Tämä jakso alkaa 2. sunnuntai ennen paastonaikaa 16.2. ja päättyy 3. paastonajan sunnuntaihin 15.3.

Jumalan sanan kylvö

JOH. 4: 31–38

2. SUNNUNTAI ENNEN PAASTONAIKAA (SEXAGESIMA) 16.2.

Eräs maanviljelijä lunasti hylätyn ja huonokuntoisen maatilan itselleen. Hän kutsui pastorin paikalle ja pyysi tätä ruokoilemaan paikan puolesta. Pastori ruokoi: ”Suokoon maanviljelijä yhdessä Jumalan työtoverina toimia niin, että tästä paikasta voisi tulla unelmien tila.” Maanviljelijä aloitti työt uutterasti ja intoa täynnä. Hän kunnosti paikan ja kylvi siemenen maahan.

Vuoden kuluttua pastori sattui kulkemaan tilan ohitse. Hän hämmästyi nähdessään, kuinka päärakennus oli korjattu perusteellisesti. Pitkään hoitamattomana olleet pellot kasvoivat viljaa. Karjaa laidunsi vainioilla. Kaikki oli viimeisen päälle kaunista ja toimivaa. ”Ihmeellistä!”, pastori sai lopulta sanottua. ”Katso, mitä sinä ja Jumala olette yhdessä saaneet aikaan!” Maanviljelijä siveli tyytyväisenä pujopartaansa ja totesi siihen: ”Kyllä, kylä, mutta muistatko missä kunnossa maatala oli silloin, kun sen hoitaminen oli ollut yksin Jumalan vastuulla!”

Hyvin toisenlainen kuva ihmisen ja Jumalan välisestä palvelusuhteesta avautuu Raamatun sivuilta. Evankeliumiteksti puhuu kyllä siitä, että Jumala käyttää ihmisiä työssään. Jumalan kutsumat profeetat – ja erityisesti Johannes Kastaja – ovat saaneet raivata tietä Vapahtajalle. Työ on aina ollut kuitenkin Jumalan vastuulla. Me ihmiset emme saa ketään kääntymään Jumalan puoleen, jos Jumala ei itse vedä heitä puoleensa. Johannes itse antoi esimerkin siitä, mikä on ihmisen osuus tässä työssä: ”Hänen tulee kasvaa, mutta minun vähetä” oli profeetan julistuksen ydin (Joh. 3:30). Jumala toimii ja vain Hän voi synnyttää Pyhän Hengen kautta uskon Vapahtajaan Jeesukseen Kristukseen.

Maanviljelijät joutuvat odottamaan kylvämisen ja sadon korjaamisen välisenä aikana neljä kuukautta; ’Neljä kuukautta kylvöstä korjuuseen’ (j.35) lienee ollut paikallinen sanonta. Joku saattaa ajatella, että kylvön ja korjuun välinen aika olisi joutilasta odotusta. Hengellisen työn tekijä tarvitsee kyllä aikaa palautumiseen ja rauhoittumiseen. Työkenttä on rajaton – jos katsomme ympärillemme, niin havaitsemme, että ympärillämme on paljon työsarkaa. Maailma on täynnä tyytymättömyyttä ja levottomuutta – ilman Jumalaa ihminen on onneton. Korjuutyötä tekeville opetuslapsille on erinomainen mahdollisuus palvella lähellämme olevia. Evankeliumin sanoman tarpeessa olevia on enemmän ympärillämme, kuin arvaamukseen.

Päivän tekstissä puhutaan profeetoista, jotka ovat valmistaneet ihmisiä ottamaan Messias vastaan. Tämä viittaa ilmeisesti Vanhan testamentin profeettoihin ja myös Johannes Kastajaan. Heidätkin Jumala on kutsunut työhönsä, joten varsinainen kylväjä on Jumala itse. Kylväjä vertauksen kylväjä on Jeesus. Nyt Jeesus puhuu sadonkorjuusta. Se on myös kutsu olla kokoamassa ja vetoamassa ihmisiin Raamatun sanalla, että evankeliumi saisi synnyttää heissä iankaikkista elämää. Tämä kutsu koskee jokaista kastettua kristittyä. Lähetyskäsky kutsuu meitä julistamaan ja opettamaan evankeliumia kaikkialla.

Evankeliumin julistamiseen liittyy myös ilo ja palkkio. Jeesuksen palkkana ja myös ”ravintona” oli tämä korjuutyö ja sen menestyminen. Opetuslapset saavat myös kokea samaa iloa siitä, että Jumalan valtakunta leviää. Tätä suurta iloa voivat kokea ne, jotka ovat mukana viemässä evankeliumia eteenpäin.

Jumalan valtakunnan työssä mukana olemiseen kuuluu se, että me ymmärrämme itsekkin tarvitsevamme Jumalan ar-

mahdusta ja anteeksiantoa elämäämme. Kun saamme kokea saaneemme syntimme anteeksi Jeesuksen Kristuksen kalliin sovintoveren tähden, niin ilo armahdetuksi ja löydetyksi tulemisesta rohkaisee kertomaan tästä hyvästä uutisesta eteenpäin. **Johannes Bäck** kirjoittaa: ”Herra Jeesus, minä en voinut tulla sinun tykösi. Sinä tulit minun tyköni. Kuinka hyvä se, että tulit. Minä olen päässyt sovitetun ja armollisen Isän tykö, saampa päästä avul-lasi taivaaseen.” Rukouksemme on, että Taivaassa tapaamme monia ihmisiä kai-kista kansoista ja kansanheimoista. Ju-mala vastaa siitä, että hänen sanansa syn-nyttää uskoa Jumalan tahtomalla tavalla. Kyse on Jumalan työstä.

Taito Heikkilä

Jumalan rakkauden uhritie

JER. 8:4-7

LASKIAISSUNNUNTAI (ESTO MIHI) 23.2.

Mies saapui tuskissaan sielunhoitajan luokse. ”Lankean syntiin jatkuvasti, vaika en tahtois rikkoo Jumalan tahtoa ja toimia hänen käskyjään vastaan”, mies itki. ”Tiedän, että Raamattu kehottaa valvomi-seen. Sanotaanhan siellä muun muassa, että ”Joka luulee seisovansa, katsokoon, ettei lankea (1. Kor. 10:12)”. ”Koen myös, että olen huonona esimerkkinä lähimmäisilleni. Israelin kansan velvollisuutenakin oli olla esimerkkinä muille. Tässäkin tehtävässä minä olen syvästi pettynyt itseeni”, hän päätti vuodatuksensa. Sielunhoitaja kuunteli rauhallisena miehen sanoja. ”Niin, sinä olet aivan oikeassa. Ihmisen tulisi rakastaa Jumalaa yli kaiken ja lähimmäistä niin kuin itseä. Sinä olet syntinen, mutta Jumala tahtoo antaa sinulle synnit anteeksi Jeesuksen sovintoveren tähden.” Synninpäästön jälkeen sielunhoitaja luki vielä muutamia katkelmia Jeremian kirjas-ta. Ne liittyvät hyvin vahvasti siihen mitä edellä mainittu esimerkki voi valaista.

Paaston aikana me saamme hiljentyä tutkistelemaan sydäntämme. Laki ja evan-geliumi ovat avaimena raamatuntulkin-nassamme. Laki tuomitsee syntimme ja evankeliumi vapauttaa ahdistuneen sydämen iloon ja vapauteen. Jeremian kirja kertoo siitä, kuinka Israelin kansa oli lan-gennut syntiin kerta toisensa jälkeen. Samoin me kaikki lankeamme syntiin. Israelin kansa epäonnistui tehtävässään toimia Jumalan palvelijoina. Sama koskee myös meitä Jeesuksen seuraajiksi kutsuttuja ja hänen nimeensä kastettuja. Israelin kansa oli haluton kääntymään Jumalan puoleen. Jumala olisi kyllä valmis ottamaan katu-van kansan vastaan ja antamaan sille syn-nit anteeksi. Kansakunnat ja yksilöt, jotka eivät tahdo tulla kääntyä Jumalan puoleen ajautuvat tuhoon ja joutuvat tuomittaviksi. Siksi tarvitsemme armahdusta ja anteeksiantamusta. Siksi Jeesuksen piti tulla keskellemme.

Jeremia opettaa kansaa sanoen: ”Puhu heille: Herra sanoo näin: -- Jos joku kompastuu, eikö hän heti nouse? Jos joku eksyy tieltä, eikö hän käännä takaisin? Miksi tämä kansa on jatkuvasti eksyksis-sä, miksi Jerusalem pysyy luopumukses-saan? Miksi se riippuu lujasti kiinni val-heessa eikö suostu palaamaan takaisin minun luokseni? Minä olen kuunnellut heitä tarkoin -- eivät he puhu niin kuin tulisi puhua. Kukaan ei kadu pahuuttaan, ei ajattele: ”Mitä minä olenkaan tehnyt!” Jokainen juoksee kiireesti omaa tietään niin kuin taistelutantereella kiitävä rat-su. Haikarakin taivaalla tietää muutto-aikansa, kyyhkysyet ja pääskysyet osaavat tulla, kun niiden aika on. Mutta minun kansani ei halua tietää, mitä Herra on sil-le säätänyt.” (Jer. 8:4-8). **Jukka Norvan-to** kirjoittaa: ”Näissä jakeissa on VT:n ensimmäinen viittaus lainopettajiin omana ammattiryhmänään. Heidän tehtävänään oli tutkia Mooseksen lakia ja selittää sitä kansalle. Sitä nämä ihmiset Jeremian mu-

kaan olivat tehneetkin, mutta ala-arvoisella tavalla. He olivat opettaneet kansalle toisin kuin Jumalan laki sanoo; näin he olivat väärentäneet Herran lain. He olivat johtaneet Israelin kansan synnin huipentumaan eli Herran sanan hylkäämiseen.” Jumalan sanan torjumisen houkutus on jatkuvasti läsnä elämässämme. Se oli läsnä jo paratiisissa, jossa käärme tahtoi erottaa ihmisen Jumalan sanasta. Siksi paluu Jumalan luokse tarkoittaa myös paluuta Jumalan sanan – Raamatun ääreen. Se on ainoa todellinen lohdutus ja keino oppia tuntemaan elävä Jumala. Jumalan laki tuomitsee meidät, mutta evankeliumi antaa armahduksen ja lupauksen iankaikisesta elämästä. Norvannon sanoin: ”Syy siihen, että kristityt voivat julistaa toisilleen synninpäästön, perustuu siihen, että Jumala on sanassaan luvannut syntien anteeksiannon jokaiselle, joka tulee synteineen Herran Jeesuksen luo ja uskossaan turvautuu häneen.”

Päivän epistolateksti vakuuttaa anteeksiantoa meille, jotka tulemme Jeesuksen luokse hänen armoaan kaipaavina. ”Minut on Kristuksen kanssa ristiinnaulittu. Enää en elä minä, vaan Kristus elää minussa. Sen elämän, jota tässä ruumiissani vielä elän, elän uskoen Jumalan Poikaan, joka rakasti minua ja antoi henkensä puolestani. Minä en tee tyhjäksi Jumalan armoa; jos näet vanhurskaus saadaan lakia noudattamalla, silloin Kristus on kuollut turhaan.” (Gal. 2:19–21)

Hyvä ystävä, Kristus ei ole kuollut turhaan, sillä Kristuksessa sinulla on syntien anteeksiantamus ja iankaikkinen elämä. Ristillä kaikki synnit on sovitettu. Sieltä löytyy armo ja anteeksiantamus.

”Jos joku etsii Jeesusta ja hänen vanhurskauttaan ja pelastustaan, hänen on tiedettävä, ettei Jeesusta löydy kuin ristissä, ristin luona ja ristin juurella.” (Christian Scriver). ●

Taito Heikkilä

Jeesus, kiusausten voittaja

MATT. 16: 21–23

1. PAASTONAJAN SUNNUNTAI
(INVOCAVIT) 1.3.

(Ilmestynyt Perusta 1/2014) Suhteessa omiin opetuslapsiinsa Jeesuksella oli alkamassa uusi vaihe hänen täyttäessään tehtävänsä maan päällä. Yhdeksi taitekohdaksi muodostui hetki, jolloin Pietari tunnusti Jeesuksen Kristukseksi. Aikojen alusta oli odotettu Messiaan tuloa, koska koko ihmiskunta oli joutunut syntiinlankeemuksen tähden synnin ja kuoleman orjuuteen. Sen vakavin seuraus on ikuinen ero Jumalasta. Hän ei kuitenkaan halua yhdenkään ihmisen joutuvan kadotukseen. Siksi hän lupasi jo alussa ”vaimon jälkeläisen” pelastukseksi jokaiselle, joka häneen uskoo. Kun aika oli tullut, lähetti Jumala Poikansa. Tärkeässä tehtävässä Jeesuksen rinnalla olivat hänen opetuslapsensa, jotka vähitellen oppivat tuntemaan hänet entistä paremmin. Apostoleina he jättivät meille todistuksen Jeesuksesta, joka Jumalan lupaamana Messiaana kärsi, kuoli ja nousi ylös meidän pelastuksemme tähden.

Pietarin tunnustus antoi Jeesukselle mahdollisuuden viedä opetuslapsiaan yhä syvemmälle ymmärtämään Jumalan pelastusajatuksia. Messias ei tullut hankimaan maallista kunniaa ja kirkkautta. ”Sen, mikä on hulluutta maailmalle, sen Jumala valitsi saattaaksensa viisaat häpeään, ja sen mikä on heikkoa maailmassa, sen Jumala valitsi saattaakseen sen, mikä väkevää on, häpeään, ja sen, mikä maailmassa on halpasukuista ja halveksittua, sen Jumala valitsi, sen joka ei mitään ole, tehdäkseen mitättömäksi sen, joka jotakin on, ettei mikään liha voisi kerskata Jumalan edessä.” (1. Kor. 1.) Jeesus ei käyttänyt maallista valtaa ja voimaa kukistaakseen kuoleman, vaan hän kärsi, kuoli ja nousi ylös haudasta voittaen kuoleman.

Jeesus valmisti opetuslapsiaan tulevan kuolemansa kohtaamiseen. Puhe oli selkeää ja avointa. Kaikkien, meidänkin, on tiedettävä totuus siitä, että synty on vakava asia. Kaikenlaiset toiveet ja luulottelut siitä, että me itse pystyisimme korjaamaan tilanteemme Jumalan edessä, on syytä heittää menemään. Jumalanpalveluksen synnintunnustusrukous sanoo asian suoraan: ”Tiedän, että syntini tähden olen ansainnut ikuisen kadotuksen, jos tuomitset minut pyhyytesi ja vanhurskautesi mukaan.”

Ainoa, joka voi meitä auttaa ja pelastaa, on Jumala itse. Hän tuli ihmiseksi. Messiaan, Kristuksen, tehtävänä oli kärsiä meidän puolestamme. Vaimon jälkeläinen, Jeesus, on ainoa maailmassa koskaan ollut synnintunnettu ihminen. Hän oli kelvollinen Jumalan edessä synnintunnettu tähden. Siksi hän saattoi voittaa kuoleman, vaikka joutuikin kärsimään kadotuksen vaiivan, sen, mikä olisi muuten tullut meidän osaksemme. Kuolema ei saanut pitää häntä otteessaan. Sen todisti ylösnousemus. Samalla se todisti meidän syntiemme olevan sovitettu. Velkakirja, joka kaikkine määräyksineen rasitti meitä, on kumottu, sanoo Paavali (Kol. 2:14). Jokainen Jeesukseen uskova on vapaa tuomiosta ja saa kerran nousta Vapahtajansa tavoin iankaikkiseen kirkkauteen. He ovat siirtyneet kuolemasta elämään, sillä he ovat Kristuksessa, joka on ylösnousemus ja elämä.

Ollakseen pelastettu ihmisen tulee syntyä uudesti Jumalan lapseksi. Uusi testamentti puhuu Pyhän Hengen uudistavasta työstä. Siihen sisältyy sekä ulkonaisen elämän uudistuminen että ennen kaikkea mielenmuutos suhteessa Jumalaan, joka on kaiken uudistumisen alku. Uskovat ovat osallisia Jumalan Hengestä ja hänen luonnostaan. Kristityssä oleva uusi ihminen hyväksyy Jumalan toimintatavan ja uskoo, että vaikka hänen toiminnassaan on paljon arvoituksellista, se on kuitenkin

aina oikein ja meidän parhaaksemme.

Hän rukoilee luottaen Jumalaan: ”Tapahtukoon sinun tahtosi.” Tämän päivän evankeliumissa kohtaamme kirvelävän tosiasian kaikista kristityistä. Pietari edustaa meitä. Uudesti-syntyminen ei vielä tässä ajassa johda synnintunnettuuteen. Raamattu sanoo uudestisyntyneistä, että he ovat aluksi pieniä lapsia Kristuksessa. He horjuvat kuin pienet lapset ja lankeavat. Siksi heitä täytyy kehottaa osoittautumaan siksi, mitä he todellisuudessa ovat, eli uusia ihmisiä. Vanha ihminen on tosin jäljellä niin kauan kuin uskova elää maan päällä, mutta vanha ihminen tulee kuolettua samalla, kun uuden ihmisen tulee kasvaa ja saavuttaa kypsyyden Kristuksessa. Kuultuaan Jeesuksen joutuvaan kärsimään Pietari vastasi siihen voimakkaasti: ”Sellaista ei saa tapahtua sinulle, Herra!” Mies, jota juuri äsken oli sanottu autuaksi, joutui kuulemaan Jeesuksen sanat: ”Väisty tieltäni, Saatana!” Äsken vielä Pietari sai kuulla olevansa kallio, koska se, mitä hän tunnusti Jeesuksesta, oli Jumalasta. Nyt hänen ajatuksensa eivät olleet Jumalasta vaan ihmisestä. Jumalan ajatuksia ei voi vaihtaa toiseksi. Kaikkein kauneinkaan ja hyvää tarkoittava ajatus ei edistä hänen työtään, jos se ei ole Jumalasta. Jeesus sanoi hätkähdyttävästi, että se on hänen vastustajansa työtä. Se tulee näkyviin juuri luonnollisen ihmisen tavassa nähdä asioita. Riippumatta siitä kuinka sivistys, kulttuuri tai vieläpä uskonto kehittävät sielunelämää, vanha ihminen on hengellisesti sokea ja suhtautuu Jumalan tahtoon itsepuoleisesti ja niskuroiden, niin kuin tunnustuskirjamme sanovat. Lihallisen ja luonnollisen ihmisen vastakohta on hengellinen ihminen, puhdistettu ja uudistettu ihminen, jonka Pyhä Henki on johtanut hengelliseen elämään. Sellaisena hän voi palvella Herransa ja kantaa Hengen hedelmiä, jotka liittyvät kristityn elämään täällä. Pietari-

kin sai ottaa vastuulleen tärkeän tehtävän. Hän oli yksi alkuseurakunnan keskeisistä opettajista ja johtajista. Hän ei olisi ollut sitä, ellei Jumalan Henki olisi saanut viedä häntä lankeemuksista ja heikkouksista huolimatta entistä syvempään Kristuksen tuntemiseen. •

Antti Herkkola
Rovasti, Tampere

Minkä lajin henkiä?

MARK. 9: 17–29

2. PAASTONAJAN SUNNUNTAI
(REMINISCERE) 8.3.

(Perusta 1/2014) Takana on kokemus kirkastusvuorelta. Jeesus on hetken jo lähellä taivasta ja itsensä puolesta olisi ollut varmaan valmis lähtemään kotiin. Mutta meidän tähtemme hän jää vielä saatamaan tehtävänsä loppuun asti. Jeesus on selvästi turhautunut epäuskoisiin ihmisiin. Hänellä on 30 vuotta takana tässä langenneessa maailmassa. Maistettuaan jälleen hetken kotoista kirkkautta, hän ei jaksaisi enää tätä maailmaa. Aadamin vallinnan jälkeen asiat ovat olleet maailmassa huonolla tolalla. Saatanan tavoitteena oli vääristää Jumalan totuudet ja tuhota se, minkä Jumala on luonut. Saatana tappaa siellä, missä Jumala luo elämää. Saatana varastaa sen, mikä kuuluu Jumalalle. Jeesus katselee kaikkea tätä ja tuntee murhetta. Hän onkin ainoa, joka näkee tilanteen kirkkaasti, sillä hänellä on kokemus siitä, mitä on olla täydellisessä sopusoinnussa Jumalan kanssa. Hän osaa verrata ja näkee, miten epänormaalissa tilassa tämä maailmamme on.

Jeesuksen tehtävänä oli käyttää lyhyt aikansa opetuslasten kouluttamiseen ja sitten kuolla ristillä meidän syntiemme tähden. Mutta näiden päätehtävien sivussa hän katseli tätä kärsivää maailmaa ja tunsii sääliä ihmisiä kohtaan. Kun hän kohtaa perheen, jossa on riivattu poi-

ka, hän pyytää, että poika tuodaan hänen luokseen. Jeesus, joka muutoin oli hiljainen – se joka ”ei korota ääntään kaduilla” – ottaa nyt komennon käsiinsä.

Väkijoukko alkoi virrata paikalle. Ihmisjoukko vaistoa, että nyt tapahtuu jotain jännittävää. Jeesus ei jää odottamaan maksimaalista yleisöä vaan nopeasti hoi-
taa tilanteen käskien riivaajahenkeä. Tarkoitus ei ole järjestää näytöstä vaan auttaa poikaa.

Oireet muistuttavat varmaankin epilepsiaa. Monet ovat arvelleet, että siihen aikaan ihmiset tietämättömyydessään luulivat epilepsiaa pahojen henkien aiheuttamaksi. Olisihan se ollut yhtä lailla hieno ihme, että Jeesus olisi parantanut epilepsian. Olisi kuitenkin kovin kummallista, että Jeesus olisi ollut niin oman aikansa lapsi, ettei olisi osannut erottaa fyysisistä sairautta riivaustilasta. Tai että hän olisi antanut ihmisten luulla kyseessä olevan riivaajan vastoin omaa parempaa tietoaan. Jos hän on Jumalan Poika, on hänellä varmasti ollut parempi diagnoosi tämän pojan tilasta kuin meillä. Jeesus ei ensinkään puhuttele poikaa, vaan hänessä asuvaa henkeä. Riivaajahenki puolestaan reagoi Jeesuksen läsnäoloon ja alkaa välittömästi riuhtoa poikaa. Tapahtuu henkien kohtaaminen ja henkien taistelu. Jeesus kyselee isältä pojan tilasta. Näin Jeesus tutkii tarkemmin, miten syvästi poika on riivaajan kahleissa ja miten paljon vahinkoa on jo ehtinyt tapahtua. Poika on menettänyt kykynsä kommunikoida. Riivaajahenki on lisäksi ajanut poikaa itsetuhoiseen käyttäytymiseen. Näillä kysymyksillä Jeesus kartoittaa tilanteen. Sitten hän päättäväisesti käskää riivaajahenkeä lähtemään pojasta. Poika itse on melkein sivussa tapahtumasta. Poika on vain taistelutanner. Jeesus puhuttelee riivaajaa nimellä ”kuuro ja mykkä henki”. Käsky on tulla ulos, ja paluu on kielletty.

Suurin osa kristikunnasta elää luontevasti henkivaltojen todellisuuden kanssa. Me tässä pienessä länsimaisessa nurkassa olemme vieraantuneet tästä todellisuuden osa-alueesta. Eräs afrikkalainen piispa kertoi minulle, että he ovat kyllä oppineet ajamaan omat riivaajansa ulos ihmisistä, mutta kun heidän seurakuntalaisensa ovat asuneet jonkin aikaa Euroopassa, heihin tarttuu sellaisia riivaajia, joita afrikkalaiset pastorit eivät osaa ajaa ulos. Piispa kyseli, olemmeko me oppineet ajamaan eurooppalaiset riivaajat ulos? Tässä on aika hyvä kysymys. Olemmeko edes tunnistaneet nämä riivaajat?

Opetuslapset eivät tunnistaneet eivätkä kyenneet ajamaan tätä riivaajaa ulos. Ehkä ei ole yllättävää, että meilläkin on heikkouksia tällä alueella. Meidän tulee siis kuulla Jeesuksen ohje rukoilla entistä vakavammin ja etsiä Herran viisautta ja voimaa näissä taisteluissa ajan henkeä vastaan. Tärkeintä on kuitenkin se, mikä oli myös Jeesuksen päätehtävä; julistaa Jumalan sanaa ja seurata Jeesusta ristiä kantaen. ●

Timo Keskitalo
pastori, Helsinki

Jeesus, pahan vallan voittaja

ILM. 3:14-19

3. PAASTONAJAN SUNNUNTAI
(OCULI) 15.3.

Pappi piti konfirmaatioharjoitusta. ”Rakkaat nuoret. Teidät on kastettu tähän uskoon ja olette saaneet sen mukaista opetusta. Tahdotteko Jumalan armon avulla osoittaa tämän uskon elämässänne?... Tässä kohtaa te vastaatte ”Tahdon”...

Pastori katsoi nuoria ja huomasi yhden nuoren nostavan varovasti kättään kysyäkseen jotain. ”Niin, Sami, sinulla oli joku kysymys?”. Niin, tota noin, kun en minä voi sanoa tahtovani. Että miten tämän konfirmaation kanssa nyt sitten tapah-

tuu? ”Arvostan rehellisyyttäsi Sami. Jutellaan toki lisää, ei mitään hätää”, pappi sanoi rohkaisevasti. Tämä nuori sai käydä rippikoulun ja olla mukana juhlassa, mutta häntä ei konfirmoitu. Hän sai olla mukana nuorten toiminnassa ja kasvaa uskossa sitä kautta. Hänet konfirmoitiin vasta muutama kuukausi tämän jälkeen. Silloin hän sai seurakunnan edessä sanoa ”tahdon”. Tietysti on niin, että tahtominen on tahtotila, johon voi kasvaa myöhemmin syvemmin. Uskossa ja kristittyinä olemisessa ei ole niinkään kyse meidän tahdon lujuudestamme, kuin itse uskon kohteesta.

Toinen esimerkki voisi nousta avioliiton solmimisesta. Jos vihittävistä toinen sanoo hyvin epävarmasti ”tahtovansa”, mutta ei seiso sanojensa takana, niin sellainen ei vakuuta millään tavoin. **Erkki Ranta**, jonka ajatuksia lainaan seuraavassa, kartoittaa osuvasti Ilmestyskirjan tilannetta. Ilmestyskirjassa, sen jakeissa 15-16 yhdistyvät Vanhan testamentin morsiusmystiikka ja Laodikean seurakunnan onneton vesitilanne. Naapurikaupungeissa oli käytettävissä hyvää ja hyödyllistä vettä. Laodikeaan jouduttiin johtamaan vesi kauempaa, jolloin se muuttui matkalla haaleaksi, pahanmakuiseksi ja oksettavaksi. Laodikean seurakunnan usko oli muuttunut samanlaiseksi; eli penseäksi. UT:ssa vain tässä kohdin esiintyvä sana ”khliaros” kuvaa osuvasti penseää uskoa, joka ei ole tarttuvaa ja puoleensa vetävää vaan saa aikaan samanlaisen oksettavan vaikutuksen kuin haalea vesi. Laodikean seurakuntaa haastetaan etsimään Hengen paloa: luottamista Jumalaan ja elämistä hänen yhteydessään. Tätä Hengen paloa ei etsitä ponnisteluiden kautta, vaan kyse on siitä, että suhtautuu vakavasti Jumalan pyhään sanaan ja Kristukseen. Ranta kirjoittaa: ”Hengen palavuus on sellaista kuin morsiamen ja yljän rakkaus, jota kuvataan Laulujen laulussa: Rakkaus on vä-

kevä kuin kuolema, kiivas ja kyltymätön kuin tuonela. Sen hehku on tulen hehkua, sen liekki on Herran liekki. (Laul. l. 8:6). Septuagintassa käytetään mustasukkaisen kiivaasta adjektiivia ”dzeelos”, joka on samaa kantaa kuin tässä ”dzeros”. Paavali kuvaa morsiusmystiikan ilmaisuin Kristuksen ja seurakunnan suhdetta: ’Kiivailen (dzeeloo) teidän puolestanne Jumalan kiivaudella. Olenhan kihlannut teidät yhdelle ainoalle miehelle, Kristukselle – (2. Kor. 11:2). Emmauksen tien kulkijat olivat vajonneet epäuskon penseyteen, heidän sydämensä ”ei hehkunut innosta”, kun Ylösnoussut selitti heille Kirjoituksia (Luuk. 24:33). Kristillisyyden ilman sen tulen kosketusta johtaa katastrofiin. Laodikeassa oltiin jo lähellä sitä, kuten verbi ’mel-

loo’ tässä ilmaisee: aion, olen lähellä hylätä sinut.

Rukoilemme: Pyhä Kolmiyhteinen Jumala, rakas taivaallinen Isämme. Kiitämme siitä, että sinä olet lähettänyt rakkaan Poikasi vapahtamaan ja pelastamaan meidät synnin, kuoleman ja Perkeleen vallasta. Anna meidän nähdä se, että yksin Jeesuksen Kristuksen sovitustyön tähden saamme syntimme anteeksi ja lupauksen iankaikkisesta elämästä. Lujita uskomme ja vahvista meitä elämään armosi varassa. Kuljeta ja johdata, synnytä yhä syvenevää uskoa sinuun. Anna Poikasi voiton näkyä meissä ja meidän arkipäivässämme. Kuule meitä, sinä, joka elät ja hallitset aina ja ikuisesti. ●

Taito Heikkilä

Julkaisijat

Suomen Evankelisuterilainen
Opiskelija- ja Koululaislähetys ry OPKO
Suomen Raamattuopiston Säätiö SROS
Suomen teologinen instituutti ry STI
Suomen evankelisuterilainen
Kansanlähetys SEKL

Päätoimittaja

Santeri Marjokorpi
santeri.marjokorpi@sro.fi
0503814288

Toinen päätoimittaja

Timo Eskola
timo.eskola@sti.fi
09 668 9550

Toimitussihteeri

Taito Heikkilä
toimitussihteeri.perusta@gmail.com
041 362 4279

Aineisto-osoitteet

santeri.marjokorpi@sro.fi
toimitussihteeri.perusta@gmail.com

Ulkoasun suunnittelu ja taitto

Teemu Junkkaala
teemu@gstj.fi

Toimitus 2020

Mattias Kaitainen, Markus Korri,
Leif Nummela Karoliina Rauho-Pokka,
Topias Tanskanen, Arno Toivanen,

Neuvottelukunta 2017–2019

Keijo Rainerma (puheenjohtaja), Juha Auvinen, Ville Auvinen, Ruth Franzén, Markku Ihonen, Ilmari Karimies, Jussi Miettinen, Pekka Mäkipää, Olavi Peltola, Tapio Puolimatka, Teuvo V. Riikonen, Niilo Räsänen, Matti Sartonen, Mauri Tervonen, Lauri Thurén, Juha Vähäsarja.

Toimituksen osoite

PL 15, 02701 Kauniainen

Kustantaja

Perussanoma Oy

Tilaspalvelu ja osoitteenmuutokset

perussanoma@jaicom.com
03 4246 5391

Tilauhinnat 2019

Opiskelijatilaus 20 €/vuosi,
kestotilaus 45 €/vuosi, määräaikais-
tilaus 12 kk 48 €/vuosi, irtonumero 7 €

Ilmoitushinnat

1/1 sivu: 130 mm (lev.) x 193 mm (kork.)
250€, 1/2 sivu: vaaka 130 mm x 96,5 mm
140 €, pysty 62,5 mm x 193 mm 140 €,
muut: 0,80 €/pmm, palstaleveys 62,5
mm. Hintoihin lisätään alv. (24%).

Ilmoitusten vastaanotto

aineistot.perusta@perussanoma.fi
050 361 4099

Kirjapaino

K-Print

Aikakauslehtien liiton jäsen.

ISSN 0355-7111

Perusta julkaisee mahdollisuuksien mukaan myös kirjoituksia ja kommentteja, joita ei ole erikseen pyydetty.

Perusta-lehti painetaan ympäristöystävällisesti.

**Uskon ja ajattelun avuksi
47. vuosikerta
Ilmestyy kuudesti vuodessa**